# T012 BD 3 (50) 187-Q9-P21-Hàng Phục Chúng Ma-Thần Thông Du Hý

*Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)*

KINH PHƯƠNG QUẢNG ĐẠI TRANG NGHIÊM QUYỂN 9

Phẩm 21: HÀNG PHỤC CHÚNG MA

Lúc bấy giờ, Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Các vị nên biết Bồ-tát ngồi nơi tòa Bồ-đề đã suy nghĩ: “Ta nay sắp thành Bậc Chánh Giác, ma vương Ba-tuần ở cõi Dục giới thường tự phụ khoe khoang là bậc tối tôn tối thượng. Ta nên gọi đến đây để hàng phục, lại để cho chư Thiên Dục giới và có một số trong quyến thuộc của ma Ba-tuần đã từ lâu tích tụ nghiệp lành được thấy pháp thần thông Du hý của Ta, bậc Sư tử sẽ phát tâm Vô thượng Bồ-đề”. Suy nghĩ như vậy xong, Bồ-tát từ nơi chòm lông trắng giữa hai hàng lông mày phóng ra luồng hào quang tên Giáng phục ma oán chiếu sáng khắp Tam thiên đại thiên thế giới, soi thấu tới cung ma. Ma vương Ba-tuần nghe từ trong ánh hào quang ấy phát ra bài kệ: Thế gian có Bậc Tối thắng tịnh Vô lượng kiếp tu hành viên mãn Là Thích Thái tử lìa ngôi báu Hiện nay tọa nơi Bồ-đề tràng Ngươi thường khoe là đại dũng mãnh Phải đến nơi ấy phân thấp cao Bậc đó đã đạt đến bờ giác Tự độ, độ người đều trọn vẹn Nguyện diệt trừ hết ba cõi ác Đem lại an lạc cho Thiên nhân Nếu chứng quả vị Bồ-đề rồi Cảnh giới của ngươi sẽ tan hoại Chúng bạn ngu si và sân hận Tất sẽ cùng bị tiêu diệt hết Bậc ấy mở rộng cửa pháp môn Các ngươi nay còn gì trốn tránh. Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Ma vương Ba-tuần nghe rõ bài kệ ấy rồi, lại nằm mộng thấy ba mươi hai điềm chẳng lành, đó là: 1. Thấy cung điện của mình đều tối tăm mờ ám. 2. Thấy trong cung điện mình cát sỏi, đất bụi bay mờ mịt khắp nơi. 3. Thấy cung điện mình bị đổ nát hoang tàn, cỏ và các thứ uế tạp tràn ngập. 4. Tự thấy mình kinh sợ chẳng an, chạy trốn khắp nơi. 5. Thấy chiếc mũ quý trên đầu rơi xuống đất, tóc bị tung xổ. 6. Thấy cây cối trong khu vườn của mình không còn có hoa trái. 7. Thấy đầu mình tự vỡ ra, óc não văng khắp đất. 8. Thấy trong lòng nóng nảy bồn chồn. 9. Thấy cành lá của cây cối trong vườn mình đều khô rụng.

10. Thấy các ao giếng nơi cung điện mình đều khô cạn. 11. Thấy trong cung mình lông cánh của các thứ chim quý như Anh vũ, Xá-lợi, Ca-lăng- tần-già, Cọng mạng... đều rụng hết. 12. Thấy các thứ nhạc khí như chuông trống, đàn cầm, đàn sắt, ống tiêu, ống sáo, đàn không, đàn bầu… trong cung đều bị vỡ đứt vứt bỏ đầy đất. 13. Thấy thân tộc mình buồn phiền, dùng tay đánh vào đầu rồi giận dữ đứng trơ ra đó. 14. Thấy thân mình bị rớt xuống dưới giường nằm, đầu mặt bị xây xát nặng nề. 15. Thấy các con trai của mình, những đứa có uy lực đều đến Bồ-đề tràng đảnh lễ Bồ-tát. 16. Thấy các con gái của mình buồn bã khóc than. 17. Thấy y phục trên thân trở nên dơ bẩn. 18. Thấy thân thể mình gầy còm tiều tụy, đầu cổ đầy bụi bặm đất cát. 19. Thấy các lầu gác, cửa sổ, tường vách đều bị hư nát. 20. Thấy các quân tướng của mình như Dạ-xoa, La-sát, Cưu-bàn-trà... tất cả đều tự đâm vào cổ, vào đầu, nằm ngổn ngang trên đất. 21. Thấy các thứ châu báu chuỗi ngọc đều bị lửa đốt cháy sạch. 22. Thấy các vị Thiên tử ở cõi trời Dục giới như Tứ đại Thiên vương, Thích Đề-hoàn Nhân, cho đến chư Thiên cõi trời Tha

hóa tự tại đều đến trước chỗ Bồ-tát đứng hầu và chiêm ngưỡng. 23. Thấy mình đang đối diện kẻ địch nhưng không cất đao lên nỗi. 24. Thấy thân mình trở nên đáng ghét, lời nói ra có âm thanh vẩn đục. 25. Thấy đám hầu cận cùng quyến thuộc đều chống lại mình rồi bỏ đi mất. 26. Thấy các thứ bình quý đều bị vỡ nát. 27. Thấy vị Thiên tử Na-la xướng to âm thanh chẳng lành. 28. Thấy vị thần Hoan hỷ thở than mà chẳng hoan hỷ. 29. Thấy khắp hư không sương mù giăng phủ dày đặc. 30. Thấy thần giữ cửa cung điện khóc to. 31. Thấy nơi chốn tự tại lại gồm những việc không tự tại. 32. Thấy cung điện mình rung động chẳng yên. Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Ma vương Ba-tuần theo mộng mà suy xét, toàn thân run rẩy, tâm đầy sợ hãi, vội vàng cho gọi vị đại thần đến nói: –Ta nghe rõ trong hư không phát ra âm thanh nói là Thái tử họ Thích xuất gia học đạo, sáu năm tu khổ hạnh, hiện nay đang ngồi nơi tòa Bồ-đề sắp thành Bậc Chánh Giác. Nếu đạo ấy mà thành thì ma giới của chúng ta sẽ bị diệt vong. Đám quân tướng các ngươi phải đến Bồ-đề tràng mà trừ phá, bèn nói bài kệ: Ngươi phải thống lãnh đại ma binh Đến tòa Bồ-đề chống Sa-môn Chư quân đôi ta còn yêu kính Phải mau chiến đấu để đánh tan Bậc ấy quyết diệt cảnh giới ta Đưa dẫn mọi loài đến giác ngộ Nếu chẳng phá trừ cho dứt tuyệt Thế gian thành ra Phật quốc thôi. Bấy giờ vị ma vương đại thần thống lãnh ma binh bèn ngăn ma vương Ba-tuần, đọc bài kệ:

Bốn vị Thiên chủ của Đại vương
Cùng với tám bộ chúng Long thần
Chư Thiên cõi Dục cùng Phạm thích
Đều đảnh lễ quy ngưỡng Thánh nhân
Các con của ngài hàng thắng trí
Dũng lực thế gian ít kẻ bằng
Tám mươi do-tuần đầy binh ta
Dạ-xoa, La-sát cùng quỷ ác
Tuy gần bên ngài như tay chân
Lại luôn kính trọng Bậc Tối Thắng
Đều đến chắp tay, chiêm ngưỡng lạy
Riêng dùng hương hoa để hiến dâng
Việc như thế thần luôn nhìn thấy
Nên biết Bồ-tát thắng ma quân
Nơi ở của chúng ma binh quỷ
Cầm thú hung dữ luôn gầm thét
Chốn Bồ-đề tòa luôn thanh tịnh
Chim lành thú quý cùng hòa âm
Tướng tốt điềm lành Bậc ấy đủ
Thần cho Bồ-tát là tối thắng
Lại nữa vùng quỷ binh giữ trú
Cát sỏi bụi bặm bốc tung đầy
Tòa Bồ-đề, nơi Bậc Thánh ngự

Trời tung sung mãn các hương hoa
Nơi quân vua đóng đất thấp cao
Đầy những đất đá cùng sỏi gạch
Nơi tòa Bồ-đề đất bằng phẳng
Lại dùng bảy món báu điểm tô
Nếu đã thấy trước cảnh tượng ấy
Người có trí tuệ nên rút lui
Cõi trang nghiêm ấy đã biến khắp
Bồ-tát tất thành Bậc Giác Nhân
Đại vương nếu chẳng nghe thần nói
Như mộng đã thấy việc không sai
Đại vương không nên phạm bậc Thánh
Mà nên lui binh về cõi ma
Xưa có vị vua phạm Thánh giả
Khiến cho toàn quốc bị diệt vong
Quá khứ có vua tên Tịnh Đức
Cậy thế trái lời tiên La-xà
Khiến phải nhiều năm gặp họa tai
Cây rừng mùa màng đều bị mất
Vương há chẳng nghe luận Vi-đà
Ba mươi hai tướng tất thành Phật
Bạch hào tỏa sáng giữa hàng mi
Chiếu khắp mười phương cõi Phật quốc
Huống chi quân ma của Đại vương
Ắt sẽ bị Bồ-tát hàng phục
Vô kiến đảnh tướng bậc hơn trời
Tất cả chư Thiên nào sánh kịp
Bồ-tát sẽ chứng quả Tối thắng
Thế gian chưa nghe nay nghe được
Tu-di cùng với bao đồi núi
Đều đã cúi trước cội Bồ-đề
Thí, Giới, Nhẫn, Tấn, Thiền định, Tuệ
Tu tập nhiều kiếp nay đạt thành
Độc tọa Bồ-đề phá ma quân
Đều nhờ lực dụng căn lành đủ.
Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo:
–Lúc đó ma vương Ba-tuần nghe xong bài kệ đó của vị đại thần tâm càng thêm rối loạn, buồn bực, liền cho gọi một ngàn người con trai của mình đến. Trong số con trai đông đảo của ma vương, có năm trăm người thuộc bộ Thanh bạch đứng bên phải ma vương

thì quy ngưỡng
Bồ-tát; còn năm trăm người thuộc bộ Minh hắc đứng bên trái ma vương tán đồng việc làm của cha mình.
Lúc này, Ba-tuần nói với các con trai:
–Các con cần phải đồng tâm hiệp lực tính toán tìm ra phương kế gì để diệt trừ vị Sa-môn ấy.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Đạo Sư bước đến trước cha đọc bài kệ:
Rồng ngủ, voi say, sư tử chúa
Ba loài thú dữ còn khó gần
Huống chi Bậc ấy lực định đủ
Ai dám phạm đến đại Mâu-ni.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Ác Tuệ cũng hướng về phía cha đọc bài kệ:
Sức ta nhìn người, người sẽ chết
Ta nay nhìn cây, cây cũng ngã
Mắt giận nhìn ai mạng khó toàn
Nếu nhe liếc nhẹ người khó sống.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Mỹ Âm hướng về phía cha đọc bài kệ:
Mạng người chẳng bền cần gì phá
Cây vốn dòn yếu nên dễ gãy
Dẫu ngươi trừng mắt Tu-di tan
Sao có thể ngước nhìn Bồ-tát
Ví như giỏi bơi qua biển lớn
Lại chỉ một hơi cạn biển sâu
Những việc như thế đều làm được
Không thể dùng ác nhìn Bồ-tát.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Bách Tý cũng hướng về phía cha đọc bài kệ:
Ta nay một thân có trăm tay
Mỗi thân đều phóng trăm tên độc
Đại vương nên đi chớ lo buồn
Vị Sa-môn kia nào đáng sợ.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Diệu Giác hướng về phía cha đọc bài kệ:
Dẫu ngươi một lông thành một tay
Tất cả đều phóng trăm tên độc
Ngươi tự cho thế là hơn người
Há mảy may hại được Bồ-tát
Định lực Mâu-ni đầy Từ tâm
Lửa dữ binh hung chẳng hại nổi
Mang đầy binh khí mưu việc ác
Ở giữa hư không tan thành hoa

Dù là Trời, Người, A-tu-la
Dạ-xoa, La-sát đầy sức mạnh
Do nhẫn nhục kia phải chế trừ
Khiến cho uy thế tự tổn giảm.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Nghiêm Uy cũng hướng về phía cha đọc bài kệ:
Ta nay sẽ nhập thân Sa-môn
Dùng lửa thiêu đốt sạch tất cả
Ví như núi cháy đốt cây khô
Tất cả rừng rậm đều cháy rụi.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Thiện Mục cũng hướng về phía cha đọc bài kệ:
Tu-di thế giới dù cháy rụi
Trí tuệ kim cang thật khó thiêu
Núi dời, biển cạn, tiêu đại địa
Nhật nguyệt từ không đều rụng rơi
Lợi ích muôn loài nên an tọa
Chưa chứng Bồ-đề trọn chẳng dời.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Ngạo Mạn lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Ta nay ở đó dùng tay xoa
Nhật nguyệt cung điện đều tan nát
Lại hút cho khô nước bốn biển
Khi ấy bên trong đều cạn khô
Ném vị Sa-môn ra giữa biển
Đại vương chớ nên quá lo buồn
Chẳng cần binh lực đi hàng phục
Nay con phá gãy cây Bồ-đề
Chỉ cần cách ấy tiêu diệt được
Đem thân Sa-môn mà ném khắp
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Hữu Tín cũng hướng về phía cha đọc bài kệ:
Giả sử sức phá ba ngàn cõi
Đại lực như vậy đầy hằng sa
Chẳng động mảy chân lông Bồ-tát
Sức đâu đủ để phá Thánh nhân.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Khả Bố hướng về phía cha đọc bài kệ:
Vị Sa-môn ấy chẳng đáng sợ
Chẳng có bè nhóm chỉ một mình
Nay nên khủng bố đuổi đi xa

Đại vương binh mạnh sao lại nản.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Duyên Tuệ hướng về phía cha đọc bài kệ:
Nhật nguyệt sư tử há có quân
Luân vương uy thế không cần chúng
Tất cả Bồ-tát chẳng cần binh
Một thân một niệm phá quân quỷ.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Cầu Ác lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Cúi mong đại vương chớ buồn phiền
Ta nay chẳng cần các binh khí
Dùng mũi kéo lấy vị Sa-môn
Đem về đánh đập cho tan xác.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Công Đức lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Bậc ấy thần lực rất kiên cường
Như Na-la-diên chẳng thể hoại
Lại lấy nhẫn nhục làm áo giáp
Siêng năng tinh tấn làm đao bén
Lấy ba giải thoát để cỡi bò
Lại dùng trí tuệ mà phòng vệ
Bồ-tát do bao lực phước đức
Tất sẽ hàng phục quân ma ta.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Bất Thoái lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Ví như tên bay chẳng quay về
Núi cháy theo gió khó dừng được
Sấm sét kim cang không quay ngược
Chưa trừ Thích tử chẳng hề lui.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Lạc Pháp lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Tên bay trúng đá nên rơi xuống
Lửa dữ gặp nước tất tiêu tan
Sấm sét chạm đất đi đâu nữa
Nếu gặp Bồ-tát sẽ tự quy
Đại vương hoặc phủ cả hư không
Hoặc khiến chúng sinh tâm làm một
Hoặc dùng dây cột cả trời trăng
Những việc ấy có thể kham nỗi
Duy có Bồ-tát tọa Bồ-đề
Đại vương chẳng thể lay chuyển được.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Bất Tịch Tĩnh lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Mắt ta có độc, nếu liếc nhìn

Tu-di nhào đổ, biển rộng khô
Nếu biết Sa-môn và cây đó
Chỉ cần nhìn là tan thành tro.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Nhất Thiết Lợi lại hướng về phía cha đọc bài
kệ:
Giả sử đem hết cõi Tam thiên
Chứa đầy trong đó toàn độc dữ
Kho chứa công đức nếu nhìn qua
Khiến mọi độc dữ thành không độc
Các độc nào hơn ba thứ độc
Ba độc ấy chẳng buộc thân tâm
Bồ-tát bản thể như hư không
Đại vương chớ nên đem thân đến.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Hỷ Trước lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Trang điểm vạn ức các Thiên nữ
Hòa tấu trăm ngàn khúc múa ca
Dụ vị ấy vào cung Tự tại
Nước dục khiến tâm mãi đắm chìm
Đại vương do đó được thong dong
Cúi mong chớ nên quá buồn khổ.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Pháp Tuệ lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Pháp Bồ-tát vui là chánh pháp
Chỉ cầu thiền định cùng giải thoát
Vì muôn loài ban phát từ bi
Chẳng hề tham đắm trong ngũ dục.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Chiên-đà-la lại hướng về phía cha đọc bài
kệ:
Đại vương chớ nghe lời các con
Tiếng cha gào rống vang khắp cõi
Lại thêm sức lực địch muôn người
Hãy mau đến diệt Sa-môn đó.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Sư Tử Hống lại hướng về phía cha đọc bài
kệ:
Dã can quấy động trong đầm rộng
Chỉ vì chưa nghe sư tử rống
Giả sử được nghe một lần thôi
Cũng đủ khiếp sợ mà chạy trốn
Những thứ ma vô trí như thế

Chưa từng được nghe tiếng Sư tử
Chỉ giỏi tranh nhau chuyên quấy nhiễu
Nào dám đối mặt Bậc Hùng Sư.
Một người con trai thuộc phía bên trái tên Ác Tư lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Há đâu không thấy quân binh ta
Lại có Ác Tư chuyên xông pha
Thế gian vô trí người đầy dẫy
Mau dấy binh lực chớ thoái lui.
Một người con trai thuộc phía bên phải tên Thiện Tư lại hướng về phía cha đọc bài kệ:
Bậc ấy đủ cả dũng trí lực
Sức ngươi ngu ám sao dám tranh
Chỉ vì chưa biết Bậc Điều Ngự
Ngài sẽ dùng trí hàng phục ngươi
Ma quân dẫu có đông đến mấy
Dũng lực cho dù khắp Tam thiên
Cũng chẳng động chân lông Bồ-tát
Há chỉ một mình sức của ngươi
Không nên với người sinh niệm ác
Nên phải kính trọng, lòng thanh tịnh
Ngài là Pháp Vương của ba cõi
Ta nên quy phục chớ đấu tranh.
Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo:
–Bấy giờ ma vương Ba-tuần lại cho gọi các con gái đến bảo:
–Các con yêu của ta, các con hãy cùng nhau đến gốc cây Bồ-đề, chỗ Thái tử họ Thích đang ngồi thiền định, các con hãy dụ dỗ phá hỏng hạnh thanh tịnh của ông ta.
Đám con gái ma vương vâng lời cha cùng đến nơi cây Bồ-đề, phía trước chỗ Bồ-tát ngồi, buông lời dịu ngọt dùng đến ba mươi hai lối phô diễn sắc đẹp nhằm để mê hoặc Bồ-tát.
–Một, giương cao đôi mày chẳng nói.
–Hai, ăn mặc xiêm y lộng lẫy khêu gợi từ xa đi tới trước mặt.
–Ba, cúi mặt mỉm cười.
–Bốn, cùng nhau đùa cợt.
–Năm, tỏ vẻ quyến luyến ái mộ.
–Sáu, tựa nhau cùng ngắm nhìn.
–Bảy, tỏ vẻ e thẹn che chắn môi miệng.
–Tám, đưa mắt đẹp liếc ngó ngang dọc.
–Chín, xáp tới gần nhìn kỹ.
–Mười, cùng nhau đến ra mắt lễ bái.
–Mười một, lấy áo phủ che lên đầu.
–Mười hai, lần lượt đến dùng tay chạm vào người.

–Mười ba, nghiêng tai vờ như nghe ngóng.
–Mười bốn, đi qua lại nhiều lần trước mặt.
–Mười lăm, có ý để lộ đùi vế.
–Mười sáu, cố ý để lộ ngực bụng.
–Mười bảy, gợi nhắc lại những hiện tượng ân ái đùa cợt, ngủ nghỉ đầy dục lạc.
–Mười tám, vờ như đứng trước gương để tự khoe hình dáng đẹp đẽ của mình.
–Mười chín, cử động múa may để làm tăng thêm vẻ đẹp.
–Hai mươi, ra vẻ chợt vui chợt buồn.
–Hai mươi mốt, hoặc ngồi xuống hoặc đứng lên.
–Hai mươi hai, có lúc tạo ra hơi thở dồn dập như thể không còn sống nỗi.
–Hai mươi ba, xoa hương thơm đầy người.
–Hai mươi bốn, tay cầm nhiều xâu chuỗi anh lạc quý giá.
–Hai mươi lăm, phủ che ngực cổ.
–Hai mươi sáu, vờ như u tối buồn bực.
–Hai mươi bảy, diễu ngang qua phía trước một đoạn rồi quay nhìn Bồ-tát.
–Hai mươi tám, mở mắt, khép mắt như quan sát kỹ lưỡng.
–Hai mươi chín, quay bước đi thẳng như không thấy Bồ-tát.
–Ba mươi, nói chuyện, khen ngợi dục lạc.
–Ba mươi mốt, giương đôi mắt đẹp nhìn đăm đăm.
–Ba mươi hai, vừa đi vừa quay lại liếc nhìn.
Đó là những cách thức của đám ma nữ nhằm mê hoặc Bồ-tát. Chúng lại còn ca hát quấy nhiễu Bồ-tát, đọc bài kệ:
Vào xuân ấm áp hợp tiết trời
Muôn vàn cây cỏ đều xanh tươi
Chính lúc trượng phu nên vui thú
Tuổi trẻ một đi trở lại đâu
Nhân giả tuy diện mạo xinh tươi
Thế gian năm dục tìm rất khó
Trước cảnh đẹp này nên hòa vui
Sao chỉ trú vui trong đạo giác
Đám nữ chúng tôi được phước trời
Vóc dáng dịu dàng cùng xinh xắn
Thân trời như vậy dễ gì cầu
Ngài nay có phước nên hưởng lấy
Núi non thấy ta còn sinh đắm
Huống lại có người chẳng nhiễm tâm
Tu pháp thiền định để làm gì
Bồ-đề pháp ấy thật xa lắm.

Bồ-tát nghe những lời mê hoặc của đám ma nữ, tâm sinh thương xót liền dùng bài diệu kệ để cảm hóa chúng:

Ta xem năm dục đầy tội lỗi
Chính do phiền não mất thần thông
Ví như hầm lửa và hộp độc
Chúng sinh sa vào mà chẳng hay
Từ lâu ta đã lìa phiền não
Tâm giác ngộ rồi độ kẻ khác
Năm dục thế gian thiêu chúng sinh
Giống như cỏ khô bị lửa đốt
Cũng như bóng nắng chẳng hề thật
Ví như bọt nước tung rồi tan
Như đám trẻ đùa trong phân uế
Như người ngu si rờ đầu rắn
Tất cả không phải là pháp chân
Thân ấy hư vọng từ nghiệp sinh
Bốn đại năm uẩn giả hợp thành

Xương thịt kết nhau nên vóc dáng Bậc trí chẳng nên tham đắm thân Phàm phu do mê sinh dục ý Mọi thứ ảo ấy ta tỏ tường Vì thế nên ta chẳng đắm trước Mong tìm thiện lạc nơi giải thoát Nay sẽ ở đây chứng Bồ-đề Ta đã thoát khỏi dục thế gian Như gió hư không nào buộc được. Bấy giờ Bồ-tát thân như vàng ròng, mặt như trăng tròn, tâm ý an định tịch tĩnh như núi Tu-di, an nhiên chẳng động giống như ngọc sáng không chút tỳ vết, như ánh sáng mặt trời mới mọc chiếu sáng khắp nơi, cũng như hoa sen trắng không bợn chút bùn, tâm không vướng mắc luôn thư thái chẳng thêm chẳng bớt. Lúc ấy đám ma nữ lại dùng những lời dịu dàng mềm mỏng thưa với Bồ-tát: –Thưa Bậc Hiền Nhân, Ngài là bậc đạo đức cao quý, trời, người đều cung kính nên đã cho người hầu cận. Nay trời sai chúng tôi đến đây để cúng dường Ngài. Chúng tôi tuổi trẻ, nhan sắc như hoa Ưu-bát-la, nguyện được sớm tối gần gũi hầu hạ lo việc ăn uống ngủ nghỉ cho Ngài. Bồ-tát đáp: –Các ngươi xưa vốn có tạo phước đức nên nay mới được thân hình đẹp đẽ như vậy, nhưng chẳng biết nghĩ về lẽ vô thường, tạo điều huyễn hoặc nên hình thể tuy đẹp mà tâm thì tà vạy. Ví như cái bình bên ngoài màu sắc tươi đẹp mà bên trong chứa đầy chất dơ độc tất sẽ tự vỡ ra, có gì mà khoe khoang. Các ngươi làm điều bất thiện tự đánh mất cái gốc của mình, sẽ bị đọa vào ba đường ác muốn thoát ra rất khó. Các ngươi cố ý đến đây chỉ để làm mê loạn việc thiện của người. Này những túi da chứa đầy phân ô uế không phải là vật thanh tịnh kia, các ngươi đến đây để làm gì? Ta không hoan hỷ lãnh thọ, các ngươi hãy đi khỏi nơi đây. Đám ma nữ dùng sắc đẹp mê hoặc Bồ-tát không thành, liền dùng các thứ hoa Kiến-ni-ca và Chiêm-ba tung rải nơi chỗ Bồ-tát ngồi, đi nhiễu quanh theo phía bên phải ba vòng, rồi trở về nơi ở của mình và thưa với ma vương Ba-tuần: –Tâu đại vương, từ trước đến nay chúng con chưa từng thấy ai như vị Bồ-tát ấy. Ở trong cõi Dục giới này, có ai thấy nhan sắc chúng con mà tâm không động. Chúng con đã dốc hết sức và tâm trí để mê hoặc, ví như cây lúa non

khô hạn lại gặp mặt trời nung đốt làm cho khô héo thêm; lại cũng như váng sữa tươi đem để dưới ánh nắng mặt trời thì tự nhiên chảy hết. Nay đối với Bậc Trượng Phu ấy không thể dùng phương tiện gì mà lung lạc được. Mong đại vương chớ nên cùng vị ấy gây điều hiềm khích chẳng tốt, liền đọc bài kệ: Thân Ngài giống như ngàn đóa sen Mặt Ngài ví như vầng trăng sáng Hào quang ngời ánh như lửa bùng Sắc thân như màu núi vàng tía Trải trăm ngàn đời tu chánh hạnh Đại nguyện đến nay đã viên thành Tự vượt sinh tử lại độ người Hóa độ muôn loài không ngừng nghỉ Lành thay! Mong ngài đừng gây oán Bậc Tối Thắng trong cõi Thiên nhân Đôi mắt thanh tịnh như hoa sen

Tươi tỉnh tự tại không tham đắm Tu-di băng hoại, nhật nguyệt rơi Bồ-tát cũng chẳng hề dao động. Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Lúc này, Đạo Sư, người con trai của Ba-tuần thuộc Bạch bộ thưa với cha: –Bồ-tát là Bậc thanh tịnh vượt cả ba cõi, thần thông đạo lực không ai có thể hơn được, chư Thiên, Long, Thần đều cung kính ca ngợi, thế thì sức đại vương sao có thể phá trừ được, không phá trừ được sinh ra phiền não, chỉ tạo thêm việc ác để rước lấy tai họa mà thôi. Ma vương Ba-tuần nghe con mình nói thế bèn tức giận hét to: –Ngươi ngu si, trí thiển tài hèn chưa từng thấy thần thông đạo lực của ta. Ma tử Đạo Sư lại thưa: –Tâu đại vương, con thật là kẻ chẳng biết gì, trí tuệ cạn cợt thấp kém nhưng hết lòng mong đại vương đừng gây oán kết thù với vị Thái tử họ Thích kia. Vì sao vậy? Nếu có chúng sinh nào mang tâm ác đến muốn hại Bồ-tát thì Bồ-tát cũng không lấy đó làm giận; lại nếu chúng sinh nào đem tâm lành đến cúng dường thì Bồ-tát cũng không lấy đó làm vui, giữa hai sự việc ấy tâm Bồ-tát luôn bình đẳng. Tâu đại vương, giả sử có người lấy hết cõi hư không mà làm các hình tượng đủ màu sắc, việc ấy chưa đủ gọi là khó; hoặc dùng tay bưng ngọn núi Tu-di đi chơi cũng chưa gọi là khó; giả sử có người bơi qua biển lớn cũng chưa phải là khó; hoặc ngăn chặn gió thổi bốn phương cũng chưa cho là khó; hoặc muốn tất cả chúng sinh cùng một tâm ý cũng chưa gọi là khó; đem tâm muốn hại Bồ-tát, đó mới thật là việc khó. Khi ấy ma vương Ba-tuần vẫn không nghe lời can gián của con mình liền đến nơi cây Bồ- đề nói với Bồ-tát: –Ông nên mau rời khỏi nơi này, nhất định sẽ là bậc Chuyển luân thánh vương, cai trị bốn châu thiên hạ, là vị chủ tể của muôn loài. Ông không nhớ ngày trước chư Tiên đã từng cho biết ông là vị Chuyển luân thánh vương sao? Ông nên nhận lấy ngôi vị cao sang ấy, làm một vị chủ tể tự tại, oai đức vô lượng theo pháp trị nước, thống lãnh khắp chốn. Nay ở nơi chốn mênh mông vắng vẻ này thật là đáng sợ lại chỉ có một thân một mình không có bè bạn. Tôi lo sợ có kẻ làm hại thân ông. Ông nên mau trở lại vương cung để vui hưởng năm dục, đạo Bồ-đề khó đạt chỉ tự làm khổ thân mình mà thôi. Nói xong, ma vương đứng yên lặng lộ vẻ chờ đợi thách thức. Bấy giờ Bồ-tát trả lời ma vương Ba-tuần: –Ngươi nay chớ nên nói với Ta những lời lẽ như thế. Ý Ta không còn tham đắm năm dục, đã lìa bỏ tất cả cũng như bảy thứ châu báu. Ba-tuần, ví như có người đã nôn mửa ra bao thức ăn mà mình đã ăn, người ấy có thể hốt lại để ăn hay sao. Ta nay lìa bỏ mọi thứ quả báo, nhất định sẽ chứng đắc Vô thượng Bồ-đề dứt sạch họa sinh, lão, bệnh, tử. Ba-tuần, nay Ta đã ngồi nơi tòa Kim cang này sẽ chứng đạo Giác ngộ, ngươi nên mau đi khỏi nơi đây. Lúc đó ma vương Ba-tuần mắt rực lên lửa giận dữ hướng về phía Bồ-tát nói lớn: –Ông nay vì cớ gì mà cứ ngồi mãi ở đây? Há chẳng thấy đám quỷ Dạ-xoa cùng quân lính của ta sao? Tức thì rút mạnh thanh kiếm sắc bén đến

gần chỗ Bồ-tát hét lớn: –Ta sẽ dùng thanh kiếm này chém đứt thân ông, phải mau rời đi, chớ có ngồi yên đó. Bấy giờ Bồ-tát từ tốn đáp ma vương Ba-tuần: –Giả sử tất cả chúng sinh trong cõi thế gian này đều làm như ngươi, đều cầm đao gậy binh khí đến đây để hại Ta, Ta quyết cũng không rời khỏi tòa này. Ba-tuần, ngươi có thể đem hết nước trong bốn biển lớn cùng cả đại địa dời đi nơi khác, có thể khiến cho nhật nguyệt cùng

tinh tú rơi rụng hết, núi lớn Tu-di cũng có thể đảo ngược lên nhưng với thân này của Ta thì ngươi không thể dời đổi được. Ma vương Ba-tuần nghe Bồ-tát nói như vậy tâm ác bùng lên, phát ra tiếng hét đầy giận dữ điên cuồng như sấm động. Lệnh cho đám quỷ Dạ-xoa: –Chúng bay phải mau khiên đá núi, giương cung nỏ, tuốt đao kiếm, giáo mác, rìu búa, mâu kích, móc sắt cùng các loại binh khí khác. Đám độc Long mau túa ra mây đen, sấm sét chớp lóe vang rền. Lúc đó đại tướng Dạ-xoa thống lãnh bộ hạ quỷ dữ Dạ-xoa, La-sát, Tỳ-xá-già, Cưu-bàn- trà... biến hóa đủ mọi hình tượng, lại dàn ra nào voi ngựa xe binh bốn loại ồ ạt bủa vây, hoặc giống như A-tu-la, Ca-lâu-la, Ma-hầu-la-già với vô lượng trăm ngàn vạn ức chủng loại. Một thân có thể hiện ra nhiều thân; hoặc đầu súc vật thân người; hoặc thân súc vật đầu người; hoặc có thân nhưng không có đầu; hoặc chỉ có nửa mặt; hoặc chỉ có nửa thân hình; hoặc một thân hai đầu; hoặc một thân ba đầu, nhiều đầu; hoặc có đầu nhưng không có mặt; hoặc có mặt nhưng không có đầu; hoặc không có mặt lại có đến ba đầu; hoặc có nhiều đầu mà không có mặt; hoặc có nhiều mặt mà không có đầu; hoặc không có mắt; hoặc chỉ có một mắt, hai mắt, ba mắt cho đến nhiều mắt; hoặc lại không có lỗ tai; hoặc chỉ có một tai, hai tai, ba tai cho đến nhiều tai; hoặc không có tay; hoặc chỉ có một tay, hai tay, ba tay cho đến nhiều tay; hoặc lại không có chân; hoặc chỉ có một chân, hai chân, ba chân cho đến nhiều chân; hoặc hiện toàn thân nhưng chỉ là bộ xương khô; hoặc hiện ra đầu là hộp xương sọ, thân lại đầy những thịt; hoặc chỉ nơi đầu có thịt còn thân hình chỉ là bộ xương khô; hoặc thân thể dài thượt, vô cùng gầy yếu lại không có bụng; hoặc thân người nhỏ dài mà bụng hết sức lớn; hoặc chân dài, đầu gối lớn, móng vuốt nhọn hoắt; hoặc mặt to lớn phình ra một bên; hoặc đầu mọc ở trước ngực; hoặc môi dài thòng chấm đất; hoặc vén áo quần lên che phủ mặt; hoặc thân bốc ra khói đen ngòm; hoặc miệng khạc ra lửa dữ; hoặc máu thịt khô kiệt, người chỉ còn da bọc xương; hoặc thân chảy ra đầy máu mủ rồi xúm nhau chấm mút hay uống; hoặc tự chặt đứt tay chân vung ném cùng khắp; hoặc hai mắt dính liền nhau; hoặc mặt miệng méo lệch; hoặc lưỡi dài và lớn; hoặc co rút người lại như một tảng đá; hoặc cầm đầu người; hoặc moi thây người chết lấy thịt xương gan ruột dạ dày, mật ăn ngấu nghiến; hoặc bắt lấy rắn độc mà ăn; hoặc lấy rắn quấn quanh cổ; hoặc tay nắm đầu lâu đưa cao; hoặc lấy đầu lâu làm vòng đeo; hoặc sắc mặt lúc thì toàn màu đỏ, lúc thì toàn màu trắng, lúc màu xanh, lúc màu vàng; hoặc nửa vàng, nửa xanh, nửa trắng, nửa đỏ; hoặc sắc mặt màu khói xông hay màu tro tàn; hoặc lại hiện các lông trên thân mình như kim nhọn; hoặc từ các lông trên thân người phát ra lửa cháy rực; hoặc mở to mắt hay nhắm mắt lại; hoặc từ miệng phun ra nước bọt trắng xóa; hoặc trên thân mình hiện ra trăm ngàn khuôn mặt, mỗi khuôn mặt đều trông thật ghê sợ; hoặc từ mắt, mũi, tai, miệng hiện ra nhiều con rắn đen rồi lại bốc chúng ăn nuốt; hoặc uống nước đồng nung chảy; hoặc nuốt cục sắt; hoặc tách rời tay

chân, khuỷu tay, đầu gối mà bước đi; hoặc từ thân phóng ra lửa khói, đầu lớn như đầu voi đội núi; hoặc cả thân hình trùm đầy tóc; hoặc mặc y phục màu xanh, vàng, đỏ, trắng; hoặc mang da sư tử, cọp, beo, rắn, chó sói; hoặc trên đầu lửa cháy rực, mắt trợn trừng giận dữ. Tất cả đám quỷ quái đủ hình đủ loại chạy nhảy, va chạm, múa may đầy khắp hư không cũng như trên mặt đất không thể kể xiết. Còn đám thiên quỷ thì phủ giăng đầy những mây đen nghịt, sấm chớp sét nổ liên hồi; hoặc mưa tuôn xuống nào cát đá, đất ngói tung tóe; hoặc nhấc bổng núi lớn; hoặc phóng đầy lửa dữ; hoặc phun ra rắn độc; hoặc nhe nanh chỉa vuốt; hoặc có đứa múa kiếm, giơ cung; hoặc có đứa tung giáo dài, đứa thì huơ búa lớn; hoặc môi cằm mấp máy, há miệng muốn cắn nhai; hoặc khóc lớn cười to; hoặc bay chạy; hoặc ẩn núp, hiện ra kêu gào la hét đinh tai nhức óc. Đám ma binh ấy đông đảo vô lượng vô biên trăm ngàn vạn ức la liệt ngổn ngang quanh

cây Bồ-đề. Lửa khói mù mịt, gió giật dữ dội chấn động cả núi non, trùm khắp sông biển, trời đất tối tăm, tinh tú mịt mờ. Lúc ấy đang là nửa đêm đám ma quân tập hợp quấy phá vô cùng. Bấy giờ vô lượng Thiên chúng ở cõi trời Tịnh cư cùng nói: –Hôm nay Bồ-tát sẽ chứng đạt Đại Bồ-đề. Lại có vị nói: –Bọn ma quân đang quấy phá dữ dội, e rằng có tổn hại gì cho Bồ-tát chăng? Lúc đó Bồ-tát nói với các vị Thiên tử: –Chẳng bao lâu nữa ta sẽ trừ đám ma quân khiến chúng thoái lui tan tác hết, cũng như luồng gió mạnh thổi tung làm cho những cánh hoa nhỏ xíu rơi rụng. Nói xong Bồ-tát ngồi ngay ngắn chánh niệm, bất động xem đám ma quân quấy động chẳng khác nào đám trẻ đùa giỡn, bọn ma càng thêm phẫn nộ, sức quấy phá càng hăng. Bấy giờ Bồ-tát dùng diệu lực từ bi để hàng phục chúng ma khiến cho kẻ bưng đá thì không thể đưa lên được, kẻ đưa lên được thì không thể ném xuống, các đao kiếm tung ném đều dừng lại trên hư không, còn nếu rớt xuống đất thì gãy nát. Hơi độc ác long phun ra thì biến thành gió thơm, cát sỏi đá gạch ngói mưa tung xuống loạn xạ thì hóa thành hoa Câu-vật-đầu. Nhưng tên giương cung bắn Bồ-tát thì mũi cung dính chặt nơi dây cung không bay đi được, còn nếu tên đã bay rồi thì dừng lại trên hư không, nơi đầu mỗi mũi tên đều sinh ra hoa sen, còn sức lửa cháy rực thì hóa thành những đóa hoa Câu-vật-đầu năm sắc. Lúc ấy ma vương Ba-tuần hãy còn giận dữ, tâm độc chưa dừng, huơ kiếm sấn tới, nói với Bồ-tát: –Ông Tỳ-kheo họ Thích kia, nếu còn ngồi yên ở đây, chẳng mau rời đi nơi khác thì tự tay ta sẽ giết chết ông. Khi đó ma vương Ba-tuần chạy đôn chạy đáo muốn đến gần chỗ Bồ-tát mà vẫn không thể tiến đến được. Bấy giờ người con trai lớn của ma vương tới ôm lấy cha mình can ngăn: –Hiện nay cha phải tự biết là không thể sát hại vị Sa-môn ấy, chỉ sinh niệm ác cũng đã tự chuốc lấy bao nhiêu tội lỗi rồi. Ma vương Ba-tuần vẫn không nghe lời con, hướng về phía Bồ-tát chạy đến. Cùng lúc vị Thiên tử cõi trời Tịnh cư từ nơi hư không nói với ma vương Ba-tuần: –Ngươi thật chẳng biết lượng sức mình, lại cứ muốn sát hại Bồ-tát nhưng rốt cuộc chẳng được gì. Ví như gió dù dữ dội mấy cũng không thể thổi làm lay động núi chúa Tu-di được, liền hướng đến chỗ Ba-tuần đọc bài kệ: Tánh đất nước gió lửa Còn lìa cứng ẩm nóng Chí Bồ-tát kiên cố Trọn không hề thoái chuyển Xưa từng phát đại nguyện Mãi xa lìa phiền não Nơi cõi sinh tử bệnh Làm Bậc Đại Y vương Nhiều kẻ theo nẻo tà Liền khai lối chánh kiến Chúng sinh nơi đen tối Liền đốt đèn trí tuệ Muốn vượt biển sinh tử

Vì họ làm thuyền bè Là Bậc Đại Thánh Chủ Mở rộng cửa giải thoát Nhẫn nhục làm gốc lành Tín tấn là hoa lá Sinh ra quả pháp lớn Mà ngươi không thể phá Ngươi nay bị mê buộc Bồ-tát được giải thoát Sẽ phá phiền não ngươi Chớ tạo nhân chướng ngại Đối với Bồ-tát đây Chớ sinh niệm xấu ác Vô lượng kiếp tu tập Nay đều đã viên mãn Cũng như chư Phật xưa Nơi đây chứng giải thoát. Đức Phật nói với các vị Tỳ-kheo: –Bấy giờ vị thần cây Bồ-đề đã dùng mười sáu thứ ngôn từ để chế diễu mỉa mai thương hại ma vương Ba-tuần. Các vị Thiên tử cõi trời Tịnh cư đã dùng vô lượng âm thanh vi diệu để ca ngợi Bồ-tát. Khi đó ma vương vẫn còn sân hận nên hậm hực nói với Bồ-tát: –Hôm nay ông Tỳ-kheo ở đây có thể đạt đến giác ngộ và sẽ giáo hóa vô lượng vô biên chúng sinh lìa bỏ cảnh giới của ta. Nhưng ta lại sẽ xúi giục đám ma tay chân của ta theo quấy phá, không cho Bồ-tát làm được việc ấy. Bồ-tát nói với ma vương: –Này ma vương Ba-tuần, ngươi hãy lắng nghe cho kỹ, ta nay ở đây sẽ đoạn mọi oán cừu với ngươi, tiêu diệt mọi ác nghiệp cùng trừ hết mọi sự ganh ghét đố kỵ của nhà ngươi, thành tựu trọn vẹn quả vị Vô thượng Bồ-đề. Ngươi phải nên hồi tâm, sinh lòng hoan hỷ. Lại nói thêm với ma vương: –Ngươi vốn đã từng làm ít nhiều điều thiện nên nay mới được quả báo tốt. Như ta đã trải qua vô lượng kiếp tu tập hạnh Thánh nay mới đạt quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lúc ấy ma vương Ba-tuần nói với Bồ-tát: –Ta từng làm việc lành thì có ông biết, còn ông bảo đã tích lũy bao nhiêu công đức tu tập thì ai tin lời ông. Bấy giờ Bồ-tát đưa nhẹ cánh tay phải chỉ xuống đất và đọc bài kệ: Muôn vật nương đâu mà sinh trưởng Đại địa thường tạo nhân bình đẳng Nay hãy làm nhân chứng cho ta Ngươi nay sẽ thấy rõ sự thật. Khi ấy địa thần hình dáng tươi đẹp từ dưới đất vọt lên dùng vô số châu báu chuỗi báu trang sức nơi thân mình, đến trước mặt Bồ-tát nghiêng mình cung kính, hai tay bưng chiếc bình làm bằng bảy món báu trong chứa đầy hương hoa để cúng dường, thưa với Bồ-tát: –Tôi là nhân chứng cho việc Bồ-tát từ xa xưa trải qua vô lượng kiếp tu tập Thánh đạo, nay đắc quả vị Phật. Rõ ràng là đất này của tôi làm bằng kim cương tạo thành, mọi nơi khác

đều chuyển biến nhưng ở đây lại bất động. Địa thần nói vừa dứt câu thì cả Tam thiên đại thiên thế giới đều hiện ra đủ sáu cách chấn động, phát ra đủ mười tám loại âm thanh lớn. Bấy giờ đám ma quân tất cả đều thất vía tháo chạy tán loạn, giẫm đạp lên nhau tìm đường thoát thân, những kẻ trước biến thành hình thù quái dị đều không thể trở lại hình cũ. Ma vương Ba-tuần hồn phiêu phách tán, nghe âm thanh lớn của đại địa vang lên càng kinh động sợ hãi hơn nữa nên ngã nhào xuống đất. Địa thần liền dùng nước lạnh rưới vào mặt ma vương và nói: –Này ma vương Ba-tuần, phải mau rời khỏi nơi đây, hiện có vô số quân binh kéo đến đây phanh thây ngươi. Lúc ấy người con trai lớn của ma vương Ba-tuần đến trước mặt Bồ-tát cúi đầu lễ ngang chân và thưa: –Nguyện xin Đại Thánh hoan hỷ cho cha con được tỏ bày sám hối. Cha chúng con thật ngu si thấp kém chẳng có chút trí tuệ nào nên mới dẫn đám ma quân đến đe dọa Bồ-tát. Con trước đã có lời khuyên ngăn nhưng phụ vương con chẳng chịu nghe theo. Nay cúi xin Đại Thánh mở rộng lòng Từ mà tha cho cha con. Cầu nguyện cho Đại Thánh mau chứng quả Vô thượng Bồ-đề. Lúc bấy giờ các vị Đại phạm Thiên vương, Thích Đề-hoàn Nhân cùng vô số các vị Thiên tử hiện ra đầy cõi hư không, đều thấy Bồ-tát phá trừ đám ma quân nên vô cùng hoan hỷ, liền hòa tấu Thiên nhạc, tung các

thiên hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha mạn-thù-sa, hoa Ưu-bát-la, Câu-vật-đầu, Ba-đầu-ma, Phân-đà-lợi. Lại dùng loại hương thiên Chiên-đàn mịn màng nhất tung rải khắp chỗ Bồ-tát ngồi, rồi mỗi vị đều dùng kệ tụng, hết lời ca ngợi Bồ-tát. Còn đám ma vương Ba-tuần và quyến thuộc cùng lủi thủi kéo nhau trở về cung cũ.

*Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.*